

KILPI-
KONNAN
KUORELLA
JOHN
GREEN

W304

John Green

Kilpikonnan kuorella

Suomentanut
Helene Bützow

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Runot sivuilla 175–176 on suomentanut Juhani Lindholm.
J. D Salinger: *Sieppari ruispellossa*, suom. Pentti Saarikoski, Tammi 1961
William Shakespeare: *Hamlet*, suom. Matti Rossi, WSOY 2013
William Shakespeare: *Myrsky*, suom. Matti Rossi, WSOY 2010

Englanninkielinen alkuteos
Turtles All the Way Down

Text copyright © John Green 2017

Front cover case stamp art © 2017 by Sharon Bong and Cheryl Morris.
Stamp design created by Sharon Bong based on original art by Cheryl Morris.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part
in any form.

Suomenkielisen laitoksen copyright © Helene Bützow ja WSOY 2017

ISBN 978-951-0-43128-3

Painettu EU:ssa

Henrylle ja Alicelle

*Ihminen voi tehdä mitä tahtoo, mutta hän
ei voi tahtoa sitä, mitä tahtoo.*

ARTHUR SCHOPENHAUER

Yksi

Siihen aikaan kun oivalsin ensimmäisen kerran, että olin ehkä pelkkää fiktiota, arkipäiväni kuluivat Indianapolisin pohjoisosassa sijaitsevassa, julkisin varoin rahoitetussa laitoksessa nimeltä White River High School, jossa minun oli nautittava lounaani tiettyyn aikaan eli kello 12.37 – 13.14, ja vaatimuksen takana olivat minua niin paljon isommat voimat, etten edes yrittänyt määritellä niitä. Jos mainitut voimat olisivat antaneet minun syödä johonkin muuhun aikaan, tai jos kohta-loani muovanneet pöytäkumppanini olisivat valinneet tuona syyskuisena päivänä jonkin toisen puheenaiheen, minulla olisi voinut olla toisenlainen loppu – tai ainakin toisenlainen keski-kohta. Mutta aloin ymmärtää, että ihmisen elämä on tarina, joka hänestä kerrotaan eikä tarina, jonka hän itse kertoo.

Jokainen tietysti kuvittelee olevansa oman elämänsä tekijä. On pakko. Kun ylätuloista kuuluu kellon yksitoikkoinen signaali kello 12.37, sitä ajattelee: *lähdänkin tästä ruokatunnille*. Mutta tosiasiaa sen päättää kello. Ihminen kuvittelee olevansa maalari mutta on vain maalaus pohja.

Ruokalassa sadat äänet hälisisivät toistensa päälle, ja keskustelu muuttui pelkäksi meluksi, virran kohinaksi kivien yli. Istuessani aggressiivista keinovaloa sylkevien loistevalojen alla

ajattelin, että me kaikki uskoimme olevamme jonkin henkilökohtaisen kertomuksemme sankareita, vaikka todellisuudessa olimme periaatteessa identtisiä organismeja ahtaautuneita valtavaan, ikkunattomaan huoneeseen joka haisi Lysolilta ja paistinrasvalta.

Söin maapähkinävoi-hunajaleipää ja join Dr Pepperiä. Jos totta puhutaan, inhosin koko prosessia, kasvien ja eläinten pureskelua ja nielaisemista ruokatorveen, joten yritin olla ajattelemta syömistä, mikä on yksi tapa ajatella asiaa.

Pöydän toisella puolella Mychal Turner raapusti jotakin keltahtaiseen vihkoon. Pöytäkuntamme oli kuin iät ja ajat pyörinyt Broadway-näytelmä: Esittäjät vaihtuivat vuosien mittaan, mutta roolit pysyivät samoina. Mychal oli Taiteellinen. Hän puhui jotakin Daisy Ramirezille, joka oli esittänyt Parasta ja Pelottominta Kaveriani esikoulusta asti, mutta meteli oli niin kova, etten saanut selvää heidän keskustelustaan.

Mikä oli minun osani tässä näytelmässä? Avustaja. Olin Daisyn Kaveri tai Opettaja Holmesin Tytär. Olin jonkun joku.

Tunsin, kuinka mahani alkoi käsitellä voileipää, ja pystyin siinäkin melussa *kuulemaan*, miten leipä sulii, miten kaikki bakteerit jauhoivat maapähkinävoin limaa – opiskelijat sisälläni söivät sisäisessä ruokalassani. Lävitseni kulki puistatus.

»Etkö sinä ollut hänen kanssaan samalla leirillä?» Daisy kysyi minulta.

»Kenen?»

»Davis Pickettin», hän sanoi.

»Joo, olin», minä vastasin. »Miksi niin?»

»Etkö sinä kuuntele?» Daisy kysyi. Kuuntelen, minä ajattelin, kuuntelen ruoansulatuselimistöni kakofoniaa. Olin tie-

tysti tiennyt jo kauan, että toimin isäntänä valtavalle määrälle loisorganismeja, mutta en kaivannut muistutusta siitä. Noin 50 prosenttia ihmisen soluista on mikrobeja, mikä tarkoittaa, että puolet kaikista soluistamme ei ole omiamme. Minun biomissani on siis noin tuhat kertaa enemmän mikrobeja kuin maapallolla on ihmisiä, ja usein vaikuttaa siltä, että voin tuntea miten ne elävät ja lisääntyvät ja kuolevat päälläni ja sisälläni. Pyyhkäisin hikiset kämmeneni farkkuihin ja yritin kontrolloida hengitystäni. Kärsin jonkinlaisesta ahdistuksesta, myönnetään, mutta mielestäni ei ole järjenvastaista olla huolissaan siitä, että oman ihon alla asuu bakteeriyhdyskunta.

Mychal sanoi: »Hänen isänsä aiottiin pidättää lahjonnasta tai jostakin, mutta tyyppi katosi yöllä ennen poliisin tuloa. Hänestä on luvattu sadantuhannen dollarin palkkio.»

»Ja sinä tunnet pojan», Daisy sanoi.

»Tunsin hänet», minä vastasin.

Katsoin, kuinka Daisy alkoi haarukoida koulun tarjoamaa nelikulmaista pizzapalaa ja vihreitä papuja. Hän vilkaisi minua tuon tuostakin silmät selällään kuin kysyäkseen: *No?* Tajusin, että hän halusi minun kysyvän jotakin, mutta en tiennyt mitä, sillä mahani ei suostunut olemaan hiljaa, ja syvällä mielessäni alkoi väkisin itää pelko, että olin tavalla tai toisella saanut lois-tartunnan.

Kuuntelin puolella korvalla, kuinka Mychal kertoi Daisyille uudesta taideprojektistaan, jossa hän fotoshooppasi koosteen sadan Mychal-nimisen ihmisen naamasta, ja kooste olisi uusi, sadasensimmäinen Mychal. Ajatus oli mielenkiintoinen ja halusin kuulla lisää, mutta ruokalassa oli hirveä meteli, enkä voinut olla miettimättä, oliko mikrobien voimatasapaino sisälläni ihan kohdallaan.

Kovat suolistoäänät eivät ole epätavallisia, mutta tiedetään myös, että ne voivat olla oire *Clostridium difficile* -bakteerin aiheuttamasta tulehduksesta, joka voi johtaa kuolemaan. Otin puhelimen esiin, kirjoitin hakukenttään sanat »ihmisen mikrobifloora» ja luin jälleen kerran Wikipedian artikkelin niistä triljoonista mikro-organismeista jotka elivät minussa juuri nyt. Klikkasin artikkelia *clostridiumista* ja vieritin kohta, jossa sanottiin useimpien *clostridium*-tartuntojen tulevan sairaalassa. Vieritin alaspäin oireisiin, joista minulla ei ollut ainoatakaan, siis jos ei kovia suolistoääniä oteta lukuun, mutta tiesin aikaisemman taustatyöni perusteella, että Clevelandissa tunnettiin tapaus, jossa ihminen oli kuollut *clostridiumiin* tultuaan sairaalaan vain mahakivun ja kuumeen vuoksi. Sanoin itselleni, että minulla ei ollut kuumetta, ja minäni vastasi: *Sinulla ei ole kuumetta VIELÄ.*

Olin jollakin tietoisuuden tasolla vielä ruokalassa, ja Daisy kuului sanovan Mychalille, ettei koosteprojektin pitäisi käsitellä Mychal-nimisiä ihmisiä vaan vapautumista odottavia vankeja. »Ja se on joka tapauksessa helpompaakin», Daisy sanoi, »koska kaikista on olemassa samasta kulmasta otettu kuva, ja projektissa ei ole enää kysymys nimistä vaan rodusta ja yhteiskuntaluokasta ja joukkovangitsemisesta», Ja Mychal vastasi tyyliin: »Daisy, sinä olet nero», ja Daisy sanoi: »Kuulostat yllättyneeltä», ja minä ajattelin samaan aikaan, että jos puolet ihmisen sisällä olevista soluista ei ole ihmistä itseään, eikä se kyseenalaista koko yksikön ensimmäisen pronominin, minä, puhumattakaan siitä millainen on ihmisen asema oman elämänsä herrana? Ajatus sysäsi minut syvälle madonreikään ja siirryin lopulta koulun ruokalasta johonkin aistien ulkopuoliseen paikkaan, johon vain todelliset sekopäät pääsevät.

Minulla on ollut pienestä asti sellainen tapa, että painan oikealla peukalonkynnellä keskisormen päätä, ja sormenpäähän on kehittynyt omituinen känsä. Koska olen harrastanut sitä vuosikausia, pystyn repäisemään ihon helposti vereslihalle, ja pidän sormenpäässä laastaria jotta se ei tulehtuisi. Mutta joskus minua alkaa pelottaa, että sormi on jo tulehtunut, ja silloin se on pakko puhdistaa eikä sitä voi tehdä muuten kuin repäisemällä haavan auki ja puristamalla ulos niin paljon verta kuin siitä tulee. Ja kun alan ajatella ihon repimistä auki, en voi millään olla tekemättä sitä. Se on omituinen ajatus, mutta omituinen on tilannekin, eikä siitä pääse muuten kuin repimällä auki sen mihin ei pitäisi ollenkaan koskea. Kävi taas niin, että minun alkoi tehdä mieli repiä sormenpäättä peukalonkynnellä, ja koska tiesin, etten kuitenkaan pystyisi vastustamaan kiusausta, kiskaisin laastarin pöydän alla pois ja painoin peukalonkynntä kovettuneeseen ihoon, kunnes tunsin sen halkeavan.

»Holmesy», Daisy sanoi. Katsoin häneen. »Ruokatunti on melkein lopussa, etkä ole sanonut tukastani mitään.» Daisy ravisteli hiuksiaan, joissa oli punaisia, melkein pinkkejä raitoja. Okei. Hän oli värjännyt tukkansa.

Nousin syvyyksistä pintaan ja sanoin: »Aika raju.»

»Eikö? Se julistaa: »Hyvät naiset ja herrat sekä henkilöt, jotka eivät tunne olevansa naisia eivätkä herroja, Daisy Ramirez ei riko lupauksiaan, mutta hän murskaa sydämenne.»» Daisy syn itse keksimä motto kuului: »Riko sydämiä, älä lupauksia.» Hän uhkasi tatuoida sen nilkkaansa heti kun täyttäisi kahdeksantoista. Daisy kääntyi taas Mychaliin päin, ja minä keskityin ajatuksiini. Mahani piti entistä pahempaa meteliä, jos mahdollista. Tuntui että saattaisin kohta oksentaa. Oksennan

aika paljon ihmiseksi, joka inhoaa aktiivisesti kaikkia ruumiin eritteitä.

»Holmesy, onko kaikki hyvin?» Daisy kysyi. Nyökkäsin. Mietin joskus, minkä takia hän piti minusta tai edes kesti minua. Samaa piti kysyä kaikista muistakin. Olin nimittäin ärsyttävä jopa omasta mielestäni.

Tunsin hien kihoavan otsalle, ja kun kerran alan hikoilla, siitä ei tule loppua millään. Hikoilen tuntikausia putkeen, enkä vain kasvoista ja kainaloista. Niskani hikoilee. Tissit hikoilevat. Pohkeet hikoilevat. Ehkä minulla oli kuumetta.

Työnsin vanhan laastarin pöydän alla taskuun, kaivoin piilossa uuden, avasin kääreen ja vilkaisin alas pannessani laastarin sormeen. Hengitin koko ajan nenän kautta sisään ja suun kautta ulos niin kuin terapeutti Karen Singh oli neuvonut, päästin ilmaa keuhkoistani sillä tavalla »että se saisi kynttilän lepattamaan mutta ei sammumaan. Kuvittele se kynttilä, Aza, hengityksesi saa sen lepattamaan, mutta se palaa koko ajan.» Yritin noudattaa ohjetta, mutta ajatuskierteeni kiristyi silti. Kuulin korvissani, kuinka Singh sanoi etten saisi ottaa puhelinta esiin enkä lukea samoja juttuja kerran toisensa jälkeen, mutta otin puhelimen siitä huolimatta ja luin taas Wikipediasta artikkelin »Ihmisen mikrobi».

Kierteen pointti on siinä, että kun sitä seuraa sisäänpäin, se ei lopu oikeastaan ikinä. Se vain kiristyy, loputtomasti.

Panin leivän loput suljettavaan muovipussiin, nousin ja heitin pussin pursuilevaan jäteastiaan. Kuulin takaani äänen. »Kuinka huolissani minun pitäisi olla siitä, ettet ole sanonut koko päivänä enempää kuin kaksi sanaa peräkkäin?»

»Ajattelin kierrettä», mutisin vastaukseksi. Daisy ja minä olimme tunteneet toisemme kuusivuotiaista, niin kauan että hän ymmärsi.

»Arvasin sen. Sorry. Tehdään tänään jotain.»

Muuan Molly-niminen tyyppi tuli hymyillen luoksemme ja sanoi: »Ai niin, Daisy, ihan vain tiedoksi, tuo Kool-Aid-värjäys näyttää sotkevan paitasi.»

Daisy vilkaisi olkapäitään, ja totta, raidallisessa topissa oli pinkkejä tahroja. Daisy sävähti, mutta oikaisi heti selkensä. »Kuule, Molly, se kuuluu tähän lookiin. Tahraiset paidat ovat nyt Pariisissa uusinta uutta.» Daisy käänsi Mollylle selkensä ja sanoi. »Okei, mennään sitten teille ja katsotaan *Star Wars: Rebels*.» Daisy oli todellinen Star Wars -friikki – eikä se koskenut vain leffoja vaan myös kirjoja ja piirroselokuvia ja niitä lasten versioita, joissa kaikki oli tehty legoista. Daisy myös kirjoitti fanifiktiota Chewbaccan rakkauselämästä. »Ja piristetään sinua niin paljon, että pystyt sanomaan kolme tai ehkä neljäkin sanaa yhteen menoon: miltä kuulostaa?»

»Kuulostaa hyvältä.»

»Ja sitten voit heittää minut autolla töihin. Sorry, mutta tarvitsen kyydin.»

»Selvä.» Olisin halunnut sanoa enemmän, mutta ajatukset puskiivat pyytämättä mieleen. Jos olisin ollut oman elämäni herra, olisin lakannut ajattelemasta mikrobejani. Olisin sanonut Daisylle, että minusta hänen ideansa Mychalín taideprojektiksi oli mahtava, ja olisin sanonut, että muistin Davis Pickettin ajalta, jolloin olin yksitoista ja minua painoi jatkuva epämääräinen pelko. Olisin sanonut, että muistin kuinka makasin kerran Davisin vieressä laiturin reunalla, jalkamme roikkuivat reunan yli, olimme selällämme karkei-

den lankkujen päällä ja katsoimme yhdessä pilvetöntä kesätaivasta. Olisin sanonut, että Davis ja minä emme puhuneet juuri mitään, tuskin edes katsoimme toisiimme, mutta sillä ei ollut väliä, koska katsoimme yhdessä samaa taivasta, ja se oli ehkä paljon intiimimpää kuin katsekontakti. Kuka tahansa voi katsoa toiseen. On aika harvinaista löytää joku, joka näkee maailman samana kuin itse.

Kaksi

Pahin pelkoni oli haihtunut hien mukana, mutta lähdettyäni ruokalasta historiantunnille minun oli aivan pakko ottaa puhelin esille ja lukea uudestaan Wikipedian artikkeli ihmisen mikrobeista. Luin sitä kävellessäni kun kuulin äidin huutavan minua oman luokkansa avoimesta ovesta. Hän istui metallipöytänsä ääressä kirja edessään. Äiti oli matikanopettaja, mutta hänen suuri rakkautensa oli lukeminen.

»Puhelin pois käytävässä, Aza!» Panin puhelimen pois ja menin äidin luokkaan. Ruokatuntia oli jäljellä vielä neljä minuuttia, ja se riitti hyvin juttutuokioon äidin kanssa. Hän nosti katseensa ja ilmeisesti näki jotakin silmissäni. »Onko kaikki hyvin?»

»On, on», minä sanoin.

»Ei kai ahdistaa?» äiti kysyi. Terapeutti Singh oli jossakin vaiheessa kieltänyt äitiä kyselemästä minulta, olinko ahdistunut, ja äiti oli alkanut muotoilla asian epäsuoremmin.

»Voin ihan hyvin.»

»Ja lääkkeet on otettu», äiti sanoi. Sitäkään ei kysytty suoraan.

»Joo joo», vastasin kutakuinkin totuudenmukaisesti. Minulla oli ensimmäisenä vuonna high schoolissa jonkinlai-

nen romahdus, ja sen jälkeen minun oli pitänyt ottaa pieni valkoinen pilleri kerran päivässä. Otin lääkkeen keskimäärin kolme kertaa viikossa.

»Näytät vähän... » *Hikiseltä*, äiti aikoi selvästi sanoa.

»Kuka päättää, milloin kellot soivat?» minä kysyin. »Siis koulun kellot.»

»Kuule, ei aavistustakaan. Kaipa sen päättää joku koulu-toimen virastossa.»

»Siis miksi ruokatunti on kolmekymmentäseitsemän minuuttia eikä vaikka viisikymmentä? Miksi se ei ole kaksikymmentäkaksi minuuttia? Tai ihan kuinka pitkä tahansa?»

»Aivoissasi tuntuu käyvän melkoinen kuhina», äiti vastasi.

»Tuntuu vain kummalta, että joku tuntematon tyyppi tekee päätöksen, ja minun on sitten pakko elää sen mukaan. Noudatan tyyliin jonkun toisen aikataulua. Enkä ole ikinä tavannut sitä toista.»

»No jaa, siinä ja monessa muussa suhteessa amerikkalainen koululaitos muistuttaa aika paljon vankilaa.»

Silmäni laajenivat. »Tsiisus, äiti, totta puhut. Metallinpaljastimet. Harkkotiiliseinät.»

»Sekä kouluissa että vankiloissa on liikaa väkeä ja liian vähän rahaa», äiti sanoi. »Ja molemmissa paikoissa kello ilmoittaa, milloin on aika liikkua.»

»Eikä ruoka-aikaa saa valita», minä sanoin. »Ja vankiloissa on vallanhimoisia, turmeltuneita vartijoita samalla tavalla kuin kouluissa on opettajia.»

Äiti katsoi minua pitkään, mutta alkoi sitten nauraa. »Menetkö koulusta suoraan kotiin?»

»Menen, ja sitten minun täytyy heittää Daisy töihin.»

Äiti nyökkäsi. »Kaipaan joskus niitä aikoja kun olit pieni, mutta sitten muistan käynnit Chuck E. Cheese -perheravintolassa.»

»Daisy yrittää vain säästää rahaa collegeen.»

Äiti katsahti kirjaansa. »Jos asuisimme Euroopassa, college ei maksaisi juuri mitään.» Valmistauduin henkisesti kuuntelemaan äidin paasausta opiskelukuluista. »Brasiliassa on ilmaisia yliopistoja. Samoin suurimmassa osassa Eurooppaa. Ja Kiinassa. Mutta täällä veloitetaan omilta kansalaisilta *kaksikymmentäviisituhatta dollaria lukuvuodessa*. Sain omat lainani maksetuksi muutama vuosi sitten, ja kohta joudun ottamaan uutta lainaa sinun opintoihisi.»

»Olen vasta koulussa. Minulla on vielä paljon aikaa voittoa arpajaisissa. Ja jos voittoa ei satu tulemaan, kustannan opintoni myymällä crackiä.»

Äiti hymyili valjusti. Hän oli todella huolissaan opiskelukuluistani. »Onko kaikki nyt varmasti hyvin?» hän kysyi.

Nyökkäsin, ja yläilmoissa pirisevä kello passitti minut historiantunnille.

Kun menin koulun jälkeen autolle, Daisy istui jo matkustajanpaikalla. Hän oli vaihtanut tahraisen toppinsa Chuck E. Cheese -ravintolaketjun punaiseen pikeepaitaan, istui reppu sylissään ja joi tölkestä kouluruokalan maitoa. Daisy oli ainoa ihminen jolle olin uskaltanut antaa Haroldin avaimen. Edes äidillä ei ollut Haroldin avainta, mutta Daisylla oli.

»Hei, autossa saa juoda vain värittömiä juomia», muistutin.

»Maito on väritöntä», Daisy sanoi.

»Valetta», vastasin, ajoin pääoven eteen ja odotin, että Daisy heitti tölkkinsä pois.

Olet ehkä joskus ollut rakastunut. Tarkoitan nyt oikeaa rakkautta, sellaista jota mummoni kuvasi siteeraamalla apostoli Paavalin ensimmäistä korinttolaiskirjettä, rakkautta joka on lempeä ja kärsivällinen, joka ei kadehdi eikä kerskaa, joka kestää, uskoo ja toivoo. En viitsi viljellä R-sanaa: tunne on niin hieno ja harvinainen, että sitä ei pidä pilata liikkakäytöllä. Ihminen voi elää ihan kelpvollista elämää kokematta koskaan oikeaa rakkautta, siis korinttolaiskirjeen rakkautta, mutta minulla oli ollut onni löytää todellinen rakkaus Haroldin kanssa.

Harold oli kuusitoistavuotias Toyota Corolla, jonka väri oli nimeltään Syvä metallinhohtoturkoosi ja jonka tasainen kolina kuulosti puhtaan terässydämen sykkeeltä. Harold oli ollut isän auto – itse asiassa nimikin oli isän keksintöä. Äiti ei ollut pannut autoa myyntiin, joten se oli saanut seistä tallissa kahdeksan vuotta, siihen asti että täytin kuusitoista.

Haroldin saaminen ajokuntoon pitkän seisokin jälkeen vei elinikäiset säästöni eli ne neljäsataa dollaria, jotka olin saanut kasaan viikkorahoista, kesätöistä Subwayssa, isovanhempien joululahjoista ja pikkusummista joita oli kertynyt käydessäni äidin asioilla lähikaupassa – toisin sanoen Harold oli koko elämäni huipentuma, ainakin taloudellisessa mielessä. Ja minä rakastin sitä. Uneksin siitä aika paljon. Autossa oli harvinaisen iso tavaratila, lisävarusteena hankittu valtava valkoinen ohjauspyörä ja nahalla verhoiltu takapenkki, jonka väri oli samaa beigeä kuin pikkukivet rannalla. Harold kaasutti tyynen arvokkaasti kuin buddhalainen zen-mestari joka tietää, että todellisuudessa ei ole kiire mihinkään, jarrut kirskuiivat kuin elektroninen metallimusiikki, ja minä rakastin sitä.

Haroldissa ei kuitenkaan ollut Bluetooth-valmiutta, ei edes cd-soitinta, ja se taas tarkoitti että autossa oli kolme vaihtoeh-

toa: 1. Ajaa hiljaisuudessa. 2. Kuunnella radiota. 3. Kuunnella b-puolta isän kasetista, jolla oli Missy Elliottin loistava albumi *So Addictive*. Olin kuullut sen jo satoja kertoja, sillä kasetti oli juuttunut soittimeen eikä sitä saanut ulos.

Loppujen lopuksi Haroldin puutteellinen äänentoistojärjestelmä sattui olemaan viimeinen soitin siinä sattumien sävelmässä, joka muutti elämäni.

Daisy ja minä vaihdoimme kanavalta toiselle etsien jotakin erityisen upeaa ja aliarvostettua poikabändiä, ja satuimme kuulemaan uutiset. »Indianapolisissa toimiva Pickett Engineering, rakennusliike joka työllistää yli kymmenentuhatta ihmistä eri puolilla maailmaa —» Yritin vaihtaa taajuutta, mutta Daisy työnsi käteni pois.

»Juuri tuosta minä kerroin!» Daisy sanoi, ja radiossa jatkettiin: »— sadantuhannen dollarin palkkio tiedoista, jotka johtavat yhtiön toimitusjohtajan Russell Pickettin olinpaikan selvämiseen. Pickett katosi yöllä ennen etsintää, jonka poliisi teki hänen kotiinsa petos- ja lahjontatutkinnan yhteydessä, ja hänet on nähty viimeksi jokirannassa sijaitsevassa talossaan kahdeksas päivä syyskuuta. Kaikkia, jotka mahdollisesti tietävät jotakin hänen nykyisestä olinpaikastaan, pyydetään ottamaan yhteyttä Indianapolisin poliisiin.»

»Satatuhatta dollaria», Daisy sanoi. »Ja sinä *tunnet hänen poikansa.*»

»Tunsin», minä sanoin. Davis ja minä olimme olleet kahdena kesänä, viidennen ja kuudennen luokan jälkeen, samalla Suruleirillä, niin kuin me kutsuimme vanhempansa menettäneille lapsille tarkoitettua Spero-leiriä Brownin piirikunnassa.

Olimme olleet Suruleirillä aika paljon yhdessä, ja lisäksi Davis ja minä tapasimme joskus myös kouluvuoden aikana, koska hän asui rannassa ihan lähellä meitä, toisella puolella jokea. Äiti ja minä asuimme sillä puolella joka jäi joskus tulvan alle. Pickettien puolella oli järeät kivipäätyiset muurit, jotka ohjasivat kohoavan veden meidän puolellemme.

»Davis ei varmaan edes muista minua.»

»Holmesy, jokainen muistaa sinut», Daisy sanoi.

»Se ei —»

»Se ei ollut kannanotto persoonasi. En yritä sanoa, että olet hyväsydäminen tai ystävällinen tai mitä nyt ikinä. Sanon vain, että olet *mieleenpainuva*.»

»En ole nähnyt häntä moneen vuoteen», minä sanoin. Mutta kukaan ei tietenkään unohda visiittejä taloon, johon kuuluu golfkenttä, allas saarineen ja viisi vesiliukumäkeä. Kai-kista tapaamistani ihmisistä Davis oli lähinnä oikeaa julkkista.

»Satatuhatta dollaria», Daisy sanoi taas. Käännyimme I-465:lle, Indianapolisia ympäröivälle kehätielle. »Minä saan keilakoneiden hoitamisesta kahdeksanneljäkymmentä tuntia, ja meille on tarjolla satatonnia.»

»Ei ehkä suoranaisesti tarjolla. Sitä paitsi minun on pakko lukea illalla isorokon vaikutuksesta alkuperäiskansoihin, enkä voi lähteä ratkaisemaan Pakoilevan miljonäärin arvoitusta.» Kiihdytin moottoritienopeuteen. En ajanut koskaan ylinopeutta. Siihen autoni oli aivan liian rakas.

»No, joka tapauksessa sinä tunnet Davisin paremmin kuin minä, joten siteeratakseni maailman parhaan bändin erehtymättömiä poikia: »Sinä olet se oikea.»» Se oli yli-imelä biisi, josta olin liian vanha tykkäämään mutta tykkäsin silti.

»Olen eri mieltä, mutta kappale on mahtava.»

»Sinä. Olet. Se. Oikea. Sinä olet etsimäni. En päästä sinua koskaan. Olet ikuisesti minun. Olet minulle tähdet ja taivas. Olet ilma ympärilläni. Sinä vain.»

Nauroimme, vaihdoin radiokanavaa ja luulin jutun olevan siinä, mutta Daisy alkoi lukea puhelimestaan *Indianapolis Starin* artikkelia. »Russell Pickett, Pickett Engineeringin kiistelty toimitusjohtaja ja perustaja, ei ollut paikalla, kun Indianapolisin poliisi teki hänen asuntoonsa kotietsinnän perjantaiamuna, eikä häntä ole tavoitettu sen jälkeen. Pickettin asianajaja Simon Morris ilmoittaa, ettei hänellä ole tietoa päämiehensä olinpaikasta, ja Dwight Allen rikospoliisista kertoi tänään pidetyssä tiedotustilaisuudessa, ettei Pickettin pankkitilejä ja luottokortteja ole käytetty torstai-illan jälkeen.» Plaa-plaa-plaa... »Allen vahvisti myös, että kiinteistöllä ei ole kameravalvontaa, ja ainoa kamera on pääportilla. Starin saamassa tutkintapöytäkirjassa todetaan, että Pickettin näkivät viimeiseksi torstai-iltana hänen poikansa Davis ja Noah.» Plaa-plaa-plaa... »kiinteistö sijaitsee heti Thirty-Eight Streetin pohjoispuolella, useita oikeusriitoja, eläintarhan tukija», plaa-plaa-plaa... »asiasta tietäviä pyydetään ottamaan yhteyttä poliisiin», plaa-plaa-plaa. Hetkinen, miten niin ei ole valvontakameroita? Millaisella miljonäärillä ei ole valvontakameroita?»

»Sellaisella joka ei halua hämäräbisnestensä tallentuvan nauhalle», minä sanoin. Pyörittelin juttua mielessäni samalla kun ajoin. Tiesin, että jokin siinä ei täsmännyt, mutta en keksinyt mikä, kunnes yhtäkkiä muistin aavemaiset vihreät kojootit joilla oli valkoiset silmät. »Hei, olihan siellä kamera. Ei mikään valvontakamera, mutta Davisilla ja hänen veljellään oli riistakamera metsässä lähellä rantaa. Siinä oli jonkinlainen

pimeätoiminto ja liiketunnistin, ja se otti kuvan kaikesta mikä meni ohi – peuroista ja kojooteista ja mistä tahansa.»

»Holmesy», sanoi Daisy. »Meillä on johtolanka.»

»Ja koska etuportilla on kamera, Pickett ei ole voinut ajaa noin vain ulos», minä sanoin. »Joten hän joko kiipeää oman aitansa yli tai menee metsän poikki joelle ja häipyä sitä kautta, eikö niin?»

»Niin...»

»Ja hän on voinut laukaista riistakameran. Mutta olen käynyt siellä viimeksi vuosia sitten; ehkä riistakamera on otettu pois.»

»Tai sitten ei!» Daisy sanoi.

»Niin. Tai sitten ei.»

»Käänny tästä liittymästä», Daisy sanoi äkkiä, ja tein työtä käskettyä. Se oli väärä liittymä, mutta käännyin silti enkä odottanut Daisyn ohjeita vaan siirryin oikealle kaistalle ajaakseni takaisin keskustaan, kohti kotia. Kohti Davisin kotia.

Daisy otti puhelimensa ja nosti sen korvalliselleen. »Hei, Eric, Daisy täällä. Kuule, olen tosi pahoillani, mutta minulla on jokin vatsatauti. Saattaa olla norovirus.»

»...»

»Niin, totta kai. Ja anteeksi vielä kerran.» Daisy lopetti, pani puhelimen reppuun ja sanoi: »Pelkkä vihjaus ripuliin riittää, he pelkäävät epidemioita niin paljon että käskvät heti jäädä kotiin. Mutta selvä, nyt hoidetaan tämä. Onko sinulla vielä se kanootti?»

Tähtiin kirjoitetun virheen -tekijältä

Aza Holmesin paras ja pelottomin ystävä Daisy Ramirez haluaa selvittää kadonneen miljonääri Russell Pickettin mysteerin ja houkuttelee mukaan tutkimuksiinsa Azan. Vetovoimaa löytyy myös luvatusa sadantuhannen dollarin palkkiosta ja miljonäärin pojasta Davisista, jonka Aza on joskus kauan sitten tuntenut.

Tekeminen ei ole Azalle helppoa, välillä pelkkä eläminen käy työstä. Hän haluaa olla kiltti tytär, uskollinen ystävä, hyvä oppilas, jopa taitava etsivä, samalla kun yrittää elää pakkomielteisten ajatustensa yhä pahenevassa syöksykierteessä.

John Greenin viides kirja on mukaansa imaiseva, kirkas kertomus pakko-oireista, sinnikkyydestä ja ensirakkaudesta sekä elämänpituisen ystävyysvoimasta.

	 9 789510 431283	
www.wsoy.fi	84.2	ISBN 978-951-0-43128-3